

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 36 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE

- Pomocniczo, gdyby Komisja miała co do zasady kompetencję do wydania decyzji, mogłaby ją wydać zgodnie z prawem tylko wtedy, gdyby zostały spełnione kryteria określone w art. 36 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE.
- Zdaniem strony skarżącej decyzja została wydana z naruszeniem art. 36 ust. 1 lit. a). Decyzja nie zwiększy konkurencji w dostawach gazu i nie zwiększy bezpieczeństwa dostaw w krajach Europy Centralnej i Wschodniej UE i Wspólnoty Energetycznej.
- Decyzja została wydana z naruszeniem art. 36 ust. 1 lit. b). Nie ma żadnego ryzyka związanego z inwestycją, gdyż odnośny gazociąg jest eksploatowany od lipca 2011 r.
- Decyzja została wydana z naruszeniem art. 36 ust. 1 lit. e). Decyzja ma szkodliwy wpływ na konkurencję i na skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego w UE i Wspólnocie Energetycznej, gdyż może wzmocnić pozycję dominującą zajmowaną przez PJSC Gazprom i powiązane z nią przedsiębiorstwa na właściwym rynku geograficznym i przyczynić się do podziału rynku wewnętrznego wzdłuż granic krajowych.

3. Zarzut trzeci: brak uzasadnienia

- Z naruszeniem art. 296 TFUE w decyzji nie wskazano wystarczających powodów lub dowodów na poparcie wniosków Komisji.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 216 ust. 2 TFUE

- Zgodnie z art. 216 ust. 2 TFUE umowy międzynarodowe zawarte przez Unię Europejską wiążą instytucje Unii.
- Z naruszeniem art. 6 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Energetyczną decyzja może zdestabilizować ramy regulacyjne i rynkowe, które stymulują do inwestowania w sieci gazowe, zmniejszyć bezpieczeństwo dostaw i zablokować rozwój konkurencji. Z naruszeniem art. 18 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej decyzja umożliwia Gazpromowi nadużywanie jego pozycji dominującej na rynku właściwym.
- Z naruszeniem art. 6 ust. 1 Traktatu Karty Energetycznej decyzja ma szkodliwy wpływ na konkurencję w sektorze energii. Z naruszeniem art. 10 ust. 1 Karty Energetycznej decyzja przyznaje Gazpromowi jako inwestorowi preferencyjne traktowanie i ma negatywne skutki dla inwestycji Naftogazu w ukraińskim systemie transportu gazu.
- Z naruszeniem art. 274 Układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą decyzja została wydana bez przeprowadzenia konsultacji bądź bez współpracy z Ukrainą.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2017 r. – Abel i in./Komisja

(Sprawa T-197/17)

(2017/C 151/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marc Abel (Montreuil, Francja) i 1438 innych skarżących (przedstawiciel: J. Assous, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieprawidłowości zachowania Komisji Europejskiej;
- stwierdzenie szkody poniesionej przez skarżących w wyniku przyjęcia rozporządzenia Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6);

- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty kwoty 1 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez skarżących krzywdę w wyniku przyjęcia rozporządzenia (UE) 2016/646 i zasądzenie zadośćuczynienia w symbolicznej wysokości 1 EUR;
- wydanie wobec Komisji Europejskiej nakazu zobowiązującego ją do natychmiastowego doprowadzenia „ostatecznego współczynnika zgodności” ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2016/646 do wartości 1 i do zrezygnowania z „tymczasowego współczynnika zgodności” ustalonego na wartość 2,1;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Strona pozwana dopuściła się uchybień przy przyjmowaniu omawianego rozporządzenia w ramach wykonywania kompetencji przekazanej jej przez Parlament Europejski i przez Radę rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1) zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji. Konkretnie chodzi o:
  - naruszenie norm zarówno pierwotnego, jak i wtórnego prawa Unii w dziedzinie środowiska;
  - naruszenie uzupełniających norm prawa wspólnotowego, takich jak ogólne zasady nieobniżania poziomu ochrony, ostrożności, prewencji, działania u źródła i zasady „zanieczyszczający płaci”;
  - obejście zasad proceduralnych ze względu na to, że Komisja nie mogła zastosować procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą w celu zmiany istotnego elementu rozporządzenia (WE) nr 715/2007;
  - naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na to, że w omawianym rozporządzeniu nie skorzystano z gwarancji demokratycznych oferowanych przez zastosowanie zwykłej procedury ustawodawczej współdecydowania Parlamentu Europejskiego i Rady
2. Zaistnienie rzeczywistej i pewnej szkody oraz związek przyczynowy między zachowaniem Komisji a podnoszoną szkodą.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-198/17)

(2017/C 151/60)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 38 241,00 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt ACTIBIO, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615335/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 9 353,56 EUR;